

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 710/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a 2. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ] zastúpených JUDr. Vladimírom Danilákom, advokátom, Kadnárova 83, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/21/2020 a Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 28Co/142/2024 takto

r o z h o d o l :

1. Konanie o ústavnej sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia príkazu Krajskému súdu v Trnave konať v konaní sp. zn. 28Co/142/2024 bez zbytočných prietáhov **z a s t a v u j e**.
2. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. októbra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/21/2020 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28Co/142/2024 a uloženia príkazu krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov. Domáhajú sa aj primeraného finančného zadostučinenia voči obom v záhlaví označeným porušovateľom. Totožná ústavná sťažnosť sťažovateľov bola v daný deň podaná sťažovateľmi dvakrát. Aplikujúc materiálny a hospodárny prístup, ústavný súd posúdil prvú z podaných ústavných sťažností ako podanú technickým omylom z nesprávnej elektronickej schránky, bez potreby osobitného rozhodnutia o tejto skôr doručenej ústavnej sťažnosti.

II.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov, skutkový stav veci, argumentácia sťažovateľov

2. Sťažovatelia sú žalobcami v konaní o zaplatenie náhrady za užívanie nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve sťažovateľov, ktoré je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 14C/21/2020. Okresný súd žalobu sťažovateľov zamietol a žalovaným priznal voči sťažovateľom nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

3. Sťažovatelia proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie doručené 4. marca 2024, ktoré bolo odvolaciemu súdu predložené okresným súdom 19. novembra 2024. Do dňa podania ústavnej sťažnosti odvolací súd o odvolaní sťažovateľov vyše 10 mesiacov nerozhodol (ďalej len „odvolacie konanie“).

4. Sťažovatelia uvádzajú, že konanie vyžadovalo nariadenie viacerých pojednávaní, to však neospravedlňuje skutočnosť, že ani po piatich rokoch nie je právoplatne skončené. Osobitne zdôrazňujú, že od podania žaloby (16. júla 2020) do nariadenia prvého pojednávania nariadeného na 16. január 2024 uplynulo viac ako tri a pol roka.

5. K ústavno-právnym kritériám sťažovatelia zdôrazňujú, že vec nie je skutkovo ani právne zložitá a k vzniku prietáhov neprispeli. Význam konania pre sťažovateľov zdôrazňujú cez nemožnosť užívať nehnuteľnosť.

6. Sťažovatelia sa domáhajú aj primeraného finančného zadostučinenia, a to poukazom na už neúčinný zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, a jeho priznanie odôvodňujú aj poukazom na judikatúru ústavného súdu.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd pri posudzovaní porušenia sťažovateľmi označenými základnými právami zohľadňuje aj rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. januára 2002).

8. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu:

9. Ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (IV. ÚS 459/2025 a tam uvedená judikatúra), akcentujúc pritom jednu zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v zmysle ktorej musí smerovať proti aktuálnemu

a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedené vychádza zo skutočnosti, že takáto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03).

10. Sťažovatelia uvádzajú, že okresný súd o ich žalobe rozhodol rozsudkom zo 16. januára 2024 a odvolanie sťažovateľov 19. novembra 2024 predložil na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Hoci v sťažovateľmi vytyčkanom období konania pred okresným súdom je možné konštatovať neefektívnosť postupu okresného súdu a obdobia jeho nečinnosti, v čase doručenia ústavnej sťažnosti (31. októbra 2025) už vec sťažovateľov nie je v dispozičnej sfére okresného súdu a nesmeruje proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu tohto označeného porušovateľa.

11. Ústavnú sťažnosť je preto v tejto časti potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú, a ako takú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu:

12. Ústavný súd je toho názoru, že trvanie odvolacieho konania ku dňu rozhodnutia ústavného súdu v dĺžke jedného roka nepresahuje štandardne akceptovanú dĺžku súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky). Z hľadiska predmetu konania (peňažný nárok sťažovateľov ako bezpodielových spoluvlastníkov) nejde o prioritované konanie, ktorého dĺžku by v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu bolo potrebné posudzovať prísnejšie.

13. Keďže dĺžka trvania odvolacieho konania nie je ústavne neudržateľná, ústavnú sťažnosť je potrebné považovať aj v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

14. Navyše, podaním doručeným ústavnému súdu 1. decembra 2025 sťažovatelia oznámili, že sťažovateľ 1 24. novembra 2025 prevzal rozsudok krajského súdu v predmetnej veci, vydaný 30. septembra 2025, a z tohto dôvodu berú ústavnú sťažnosť v časti navrhovaného vyslovenia príkazu krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov späť. V tejto časti preto ústavný súd podľa § 127 zákona o ústavnom súde konanie o ústavnej sťažnosti zastavil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu